



# Padesátiletí



## Bílého Orla

Jen pár slov o setkání členů jednoho společenství, aneb jak jsem to viděl a vnímal já (když se k psaní nikdo s iniciativou Hujera „Tady jsem si dovolil pár švestiček ze své zahrádky...“ nepřihlásil).

Ano, všem, kdo stáli u zrodu chlapeckého turisticko-tábornického oddílu Bílý Orel, je v době společného setkání k výročí založení oddílu už o padesát let více. Někteří, co pamatují začátky a patřili k první vlně členů, překročili šedesátku a zakladatelé už neurvale atakují sedmdesátku.

(„Nevěř nikomu, komu je přes třicet.“ – John Lennon)

V sobotu 5. října 2019 po skončení finále lakrosového turnaje, který ve sportovním areálu SaBaT Praha pořádal Bílý Orel ke svému výročí (hřiště zajistil Ježek II.), se navečer členové a někteří hosté přesunuli do prostoru loděnice HG Sport, umístěné na břehu ve spodní části vodáckého slalomového kanálu v Tróji. Zde se setkání od 18 hodin konalo.

Původně byla loděnice postavena a využívána vodáckými a turistickými oddíly ODPM Prahy 7 pod jehož ochranná křídla Bílý Orel patřil. Na přilehlém pozemku

stály i malé atypické dřevěné chatičky (pro dvojice a inspirované tvarem klasic-  
kých stanů) které umožňovaly ubytování mimopražským sportovním a školním  
kolektivům. Bylo zde také volejbalové hřiště (použitelné i pro nohejbal, přeha-  
zovanou, vybíjenou, tenis) a ve spodní zátopové části budovy krakorce pro  
skladování kanoí i kajaků. V horním patře sprchy a toalety, malá klubovna,  
místnost správce a velká klubovna se stolem na stolní tenis a s dřevěným fotba-  
lovým herním „automatem“ (fotbálkem) na ping-pongové míčky pro řádné vy-  
blbnutí.

Dnes, po změně majitele v devadesátých letech minulého století, už volejbalové  
hřiště chybí, původní chatičky nahradily typické které ale postrádají tehdejší  
originalitu a malebnost, také oplocení prostoru pod schody do horního části  
loděnice drátěným pletivem vzhledu budovy zrovna neprospělo. Horní, původ-  
ně klubové prostory slouží jiným účelům. Někde ve středu přilehlé louky kde  
začínalo v minulých dobách volejbalové hřiště stojí dnes o samotě statný smrk,  
který odhadem dosahuje 6 metrů. To mne ohromilo! Jak ten čas nespravedlivě  
letí...

*(„Mládí, to naše zlaté mládí, ... zůstaň a pojd' si s námi hrát.“ – Jarka Mottl)*

Večerní pobyt ve venkovní části areálu HG Sport centrum zařídil a zaplatil Zvo-  
nek. Stály tam dva technické prostorné stany. Občas místo hvězd padal drobný  
déšť.

Menší stan hostil občerstvení – catering. Dal jsem si pivo a chutnou gulášovou  
polévku (kde byly skutečně kousky masa), ale v nabídce byly i další pochutiny.  
Tady se staral Mudrc s bráchou Danem. Myslím, že to bylo od nich především  
obětování se pro ostatní než nějaký výnosný kšeft.

V druhém větším stanu byly umístěny stoly a lavice pro digitální projekci na kte-  
rou Zvonek zapůjčil a zapojil potřebná zařízení. Digitalizaci filmů a fotek přípra-  
vil Buratino a promítání odbavoval ze svého notebooku. Byl jsem příjemně pře-  
kvapen technickou kvalitou starých fotek a filmů. Když člověk uváží to stáří  
mnoha desítek let od vzniku původních analogových zdrojů, a navíc i filmů 8mm  
– tedy v šířce tkaničky od bot... A pokud se někomu zdál k neskousnutí nějaký  
ten filmový infantilní komentář, prosím vzpomeňte, že nevznikal pro skoro dů-  
chodce kojené cynickou realitou dneška, ale tenkrát pro kluky nevěřící sice už

na Ježíška, ale na romantiku dobrodružných příběhů Karla Maye, Eduarda Štorcha, Julesa Verna, Ernesta Setona i Jaroslava Foglara.

Na stolech byly rozloženy a k nahlédnutí některé historické artefakty – oddílové a družinové vlajky, Kniha cti, Kronika 13. tábora, Wampum přátelství atd. Buratino předvedl památeční trika a pokřtil i nové lakrosové dresy B.O. Na stole se pod kartonovým poklopem skrýval velký dort s oddílovými čokoládovými symboly a herními kartičkami. To bylo úžasné dílko dalšího člena oddílu Sviště z Erhartovy cukrárny na Letné (na fotkách ve webovém fotoalbu ze setkání je tento sladký cukrový zázrak zaznamenán).

V místě mezi velkým a malým stanem na plácku obklopeném několika nízkými rozvětvenými stromy byla vystavěna pagoda a kousek stranou umístěna zásoba kulatiny na přikládání. Přípravu na oheň zrealizoval obětavě spolehlivý Timm. Se stavbou stanů i s ohništěm pomohl Kozlík. Přibližně v 19 hodin byl ohnivcem zapálen slavnostní oheň. Buratino zahrál oddílovou hymnu. Potom přišla na řadu Jitka, která v oddílovém dávnověku napsala Píseň o Bílém orlu. A pak střídala jedna písnička druhou. Byl jsem překvapen, že tady na kytaru hrálo hned několik lidí. To mně u Bílého Orla často v minulosti chybělo – kytara a písničky. A ejhle „na stará oddílová kolena“...

Na setkání byli samozřejmě přítomni zakladatelé oddílu Brko, Tulák se svou ženou Evou a Sibiřan s manželkou Jitkou. Mimo jiných hostů i Akéla, s jehož oddílem jsme v roce 1978 na společné výpravě zdolali pohraniční říčku Křinici.

Přiřadit kluky z oddílu k těm současným tvářím dospěláků mi dělalo už značné potíže. Přeci jenom často zestárli nejen o decimetry v pase. Nejjednodušší jsem to měl u osob, s kterými se čas od času vídám nebo na kterých se čas ve tváři odmítl podepsat – a to ještě museli být z oddílové generace, kterou jsem více znal z výprav a táborů. Krom těch, které jsem už výše jmenoval (Zvonek, Mudrc, Buratino, Timm, Svišť), to byl na tuty Hadimrška, Balů, Bobr, Baštoun, Jan Klícha, Kulička, Roy, Mauglí, Natanis, Mang, Robi, Smích, Nandu, Kozlík, Vlček, Vítek, Trifid, Mlok... a mnozí další, které jsem sice poznal, ale nevybavil jsem si jejich přezdívku. Bylo mi trapné se jich ptát nebo obracet zavěšenou vizitku, když ještě toho Němce Aloise Alzheimerera osobně neznají. Rumíka a Ježka (I.) jsem identifikoval až doma na fotkách a to mi bylo dost líto, patřili k první generaci a jejich tváře z dětství si pamatuji dobře dodnes.

A vůbec, v mé mysli už nestárnete. Zůstáváte všichni věčně mladí, rozesmátí a s duší dychtící po nových dobrodružstvích a vítězstvích – a takové si vás chci ve vzpomínkách navždy ponechat.

*Tolik jsme toho spolu prožili...*

*Pe-pa (Praha, říjen 2019)*